

Din felsefesinin önemli konularından biri, “insan ve din” ve bu ikisi arasındaki ilişkilerin niteliğiyle ilgilidir. Din ve insanın gerçekliği iyice idrak edilmediği sürece insan-din ilişkisi ve bu ilişkinin niteliği doğruca aydınlığa kavuşamaz. Dinin, insanın Allah’la, başka insanlarla, doğa ile ve kendisiyle olan ilişkilerini nasıl düzenlediğini anlayabilmek için önce dinin ve insanın gerçekliğini aydınlığa kavuşturmak gerekir.

Vahye dayalı din, çeşitli bölümlerden oluşur. İnançlarla ilgili bölümü, tevhid temeline dayalı hakikatlere ve evrenin gerçeklerine iman ve inancı içerir. Allah’ın varlığına, vahiy ve nübüvvete, kıyamet ve ahirete, cennet ve cehenneme iman, bu cümledendir. Dinin ayrı bir bölümü, ahlâkî değerlerdir. Bu bölümde insana ahlâkî erdemler ve rezillikler tanıtılır; nefsin rezilliklerden nasıl arınıp faziletlerle nasıl donanmasının yolları gösterilir. Dinin bir bölümü ise şeriat, menasik, ahkâm ve kuralları içerir. Bu bölümde insanın kendisiyle, Allah’la ve başka insanlarla olan ilişkilerine dair ilkelere beyan edilir. Ayrı bir ifadeyle toplumsal, hukukî, medenî ilişkiler; toplumsal tekâmül; iktisadî, siyasî ve askerî ilişkilerin niteliği dinin bu bölümünde ele alınır.

Dolayısıyla din, eksiksiz bir hayat sistemidir, yoksa sırf vicdanlarda tutulan bir inanç sistemi değildir. Pratik bir hayat sistemidir ve insanın her anı için hükümler belirlemiştir. İslam sadece insanların ahiretiyle ilgilenmez, İslam yalnız Allah’la kul arasındaki irtibatı sağlayan din değildir, İslam insanların hem dünyasını ve hem de ahiretlerini düzenleme sloganıyla hayatlara girmek istemektedir. Her insan karşılaştığı tüm sorunlarının cevabını ancak İslam ile bulabilecektir. İslam’ın gölgesinde hayat gelişir ve ilerler. Bu yüzden her şekilde ve her çeşidiyle İslam bir yaşam formudur, tüm kapsamları ve anlamlarıyla hayata çağrıdır.

Öyleyse İslam'ı yaşamımızın her alanına indirgemeliyiz; evlilikte, arkadaş ilişkilerinde, akraba bağında, ticari hayatımızda, ekonomik, sosyolojik ve psikolojik her alanda İslam'a göre davranmalıyız, zira ancak aşkın mutluluğa bu şekilde ulaşılabiliriz.

Lakin günümüzde üzülmeye başlıyoruz ki katı sekülerleşmenin sonucunda din, bütün emir ve yasaklarıyla gözetilmesi gereken bir müesseseye olmaktan çok, son derece sığ bir biçimde algılanmakta ve sadece kültürel bir değer olarak bireyin hayatında kendisine yer bulabilmektedir. Oysa din olmaksızın insan kendisini hep boşlukta hisseder, yaşam manasını yitirir. İnsan karşılaştığı çile, zorluk, stres ve ıstıraplarda dini dayanaktan mahrum kaldığı için güçsüz duruma düşer, iradesiz olur, dinsiz bir toplum mızımız bir topluma dönüşür. Paranoyak kesilir, umudunu yitirir, umuduyla birlikte mutluluğunu da kaybeder.

İşte bu sayımızda iki önemli makale ile din konusunu ele almaya çalıştık. Dinin insan hayatındaki inkâr edilmez rolüne değinerek bu alandaki farklı ve yeni görüşleri irdeledik. Ayrıca dine inanan insanlar için hiç şüphesiz en önemli olan Allah sevgisine nail olabilmektir. Bundan daha da güzeli, Yüce Allah'ın kulunu sevmesidir. Allah'ın kullarını sevmesi, Onun zatını sevmesinden kaynaklanmaktadır. Allah kendi yaptığı işleri sever ve yarattıkları da Onun işi olduğu için yarattıklarını da sever. İnsanın en önemli yaratılış gayesi de zaten bundan ibarettir; yani Allah'ın rızasını, hoşnutluğunu ve sevgisini kazanmak. Biz Allah'ı sevelim Allah da bizi. Bu hedefe ulaşmak için Kuran-ı Kerim birçok yol göstermiştir, onlardan bazıları dergimizde yer alan bir diğer makalede açıklanmaktadır.

Son olarak ömrü boyunca Allah'ın rızasından başka bir şey düşünmeyen ve tüm yaşamını Allah'a adanmış olan Hz. Ali'den bir münacat getirdik. Bu münacat ile kulun Rabbine nasıl aşkı ilan ettiğini öğrenmiş oluyoruz.

Umarız 9. sayımızda yer alan makaleler hepimiz için faydalı ve pratik yaşamımızda etkileyici olur. Tevfik ancak Allah'tandır, O'nun lütfu, inayeti ve yol göstericiliği hepimizi üzerine olsun.

Dr. Cafer Yusufi